

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 53, stk. 3, litra a) og d), i forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽¹⁾ anses for at være en af de bestemmelser, hvori andet er fastsat, hvortil der henvises i denne forordnings artikel 5, og finder den derfor anvendelse i stedet for bestemmelsen i artikel 5, litra b)?
- 2) Skal de spanske regler om tillægget på 20 % til pensionen ved varigt fuldstændigt tab af erhvervsevne for så vidt angår det sædvanlige erhverv anses for en lovgivning, i hvilken det er fastsat, at ydelser eller indtægter, der er erhvervet eller opnået i udlandet, skal tages i betragtning, som omhandlet i nævnte forordnings artikel 53, stk. 3, litra a)?
- 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal den spanske administrative praksis og retspraksis, hvorefter oppebærelsen af tillægget på 20 % til pensionen ved varigt fuldstændigt tab af erhvervsevne for så vidt angår det sædvanlige erhverv stilles i bero, når den begunstigede opnår ret til alderspension fra en anden medlemsstat, da anses for at være i strid med nævnte fællesskabsforskrift?
- 4) Såfremt spørgsmål 2) besvares bekræftende, skal det da anses for uforeneligt med nævnte forordnings artikel 53, stk. 3, litra d), at tillægget på 20 % til pensionen ved varigt fuldstændigt tab af erhvervsevne for så vidt angår det sædvanlige erhverv også stilles i bero for så vidt angår den del, der overstiger det beløb, der udgøres af den pension, som er optjent i den anden medlemsstat?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT 2004, L 166, s. 1).

**Appel iværksat den 21. marts 2017 af Internacional de Productos Metálicos, S.A. til prøvelse af
kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 25. januar 2017 i sag T-217/16, Internacional de
productos metálicos mod Kommissionen**

(Sag C-145/17 P)

(2017/C 195/17)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Internacional de Productos Metálicos, S.A. (ved advokater C. Cañizares Pacheco, E. Tejedor de la Fuente og A. Monreal Lasheras)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Kendelsen afsagt den 25. januar 2017 af Den Europæiske Unions Ret i sag T-217/16 ophæves.
- Sag T-217/16 hjemvises til Den Europæiske Unions Ret, med henblik på at denne træffer en afgørelse vedrørende den tidsbegrænsning, der er fastsat i artikel 2 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/278 af 26. februar 2016.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Med det første appelanbringende gøres det gældende, at appellanterne havde søgsmålskompetence til at anlægge et annullationssøgsmål for Den Europæiske Unions Ret (herefter »Retten«) til prøvelse af forordning 2016/278 ⁽¹⁾, eftersom denne forordning opfylder betingelserne i henhold til artikel 263 TEUF. Som Retten er bekendt med, er disse betingelser (i) at den anfægtede retsakt berører den/de pågældende umiddelbart og individuelt og (ii) at den anfægtede retsakt udgør en regelfastsættende retsakt, der umiddelbart berører den/de pågældende, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

For så vidt angår kravet om at være **umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede retsakt** har appellanten gjort gældende, at Retten på intet tidspunkt drøftede spørgsmålet om, hvorvidt appellanten var umiddelbart berørt heraf. Hvad derimod angår betingelsen om at være individuelt berørt opfylder IPM denne, eftersom den omhandlede forordning berører hver eneste importør, der medtog TARIC nomenklaturer og koder i deres administrative enhedsdokumenter (SAD) vedrørende de varer, der var undergivet antidumpingtold mellem 2009 (da forordning 91/2009 trådte i kraft) til og med 2016 (da forordning 2016/278 trådte i kraft). Disse importører udgjorde således en »begrænset kreds af erhvervsdrivende«, eftersom begrænsningen af virkningerne af undtagelsen fra antidumpingtold berørte dem konkret og specifikt.

Hvad desuden angår betingelsen om, at den anfægtede retsakt skal være **en regelfastsættende retsakt, der berører den/de pågældende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger**, ønsker appellanten med sin argumentation at påvise, at forordning 2016/278 ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger. De toldopkrævninger, som Retten henviser til som forordningens gennemførelsesforanstaltninger, er således ikke gennemførelsesforanstaltninger, eftersom de eneste toldafgifter, der blev opkrævet i denne forbindelse, var afledt af bestemmelserne i forordning 91/2009 ⁽²⁾ og under ingen omstændigheder af bestemmelserne i den anfægtede forordning (forordning 2016/278). Dette godtgøres af den omstændighed, at de toldafgifter, som de spanske told- og afgiftsmyndigheder opkrævede fra IPM, blev pålagt, før den anfægtede forordning trådte i kraft.

Den anfægtede artikel 2 er derfor en selvstændig bestemmelse, der ikke kræver nogen efterfølgende foranstaltning for at kunne få retsvirkninger fra dens ikrafttrædelsesdato, idet den alene ophæver visse antidumpingtoldafgifter i lyset af deres uforenelighed med antidumpingaftalen og GATT.

Derudover er der fastsat en undladelsespligt i forordningen, idet den pålægger den spanske stat ikke at udstede nogen foranstaltning til opkrævning af antidumpingtold, med det resultat at den er til hinder for udstedelse af nogen form for afgiftsforanstaltning, der kan anfægtes i henhold til national ret, og et annullationssøgsmål er derfor den eneste måde, hvorpå IPM kan anfægte artikel 2 i forordning 2016/278.

Af samtlige ovenstående grunde gør appellanten gældende, at IPM utvivlsomt er berettiget til i medfør af artikel 263 TEUF at anlægge et søgsmål om annullation af artikel 2 i forordning 2016/278, da denne forordning henset til dens art og indhold ikke omfatter nogen gennemførelsesforanstaltninger.

2. Med det andet appelanbringende henviser appellanten til den anmodning, som den fremsatte for Retten, om **anerkendelse af, at den anfægtede forordnings artikel 1 har tilbagevirkende kraft**. I modsætning til hvad Retten bemærkede i den appellerede kendelse, hvori den udtalte, at den ikke havde kompetence til at fastslå, at forordningens artikel 1 har tilbagevirkende kraft, har appellanten i denne forbindelse gjort gældende, at dette er en nødvendig konsekvens af, at forordningens artikel 2 annulleres, idet denne artikel fastsætter den tidsbegrænsning, hvis gyldighed udgjorde grundlaget for at forkaste annullationssøgsmålet. Følgelig må appellanten anmodning om, at det anerkendes, at denne forordnings artikel 1 har tilbagevirkende kraft, fuldt ud imødekommes, idet denne anmodning indirekte må accepteres, såfremt forordningens artikel 2 erklæres ugyldig.

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/278 af 26.2.2016 om ophævelse af den endelige antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, udvidet til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varerne er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej (EUT 2016, L 52, s. 24).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 91/2009 af 26. januar 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2009, L 29, s. 1).